

ת"פ 40327/09/13 - מדינת ישראל נגד מחמד מצלח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 40327-09-13 מדינת ישראל נ' מצלח(עציר)

בפני
המאשימה
נגד
הנאשם
כב' השופטת שירה בן שלמה
מדינת ישראל
מחמד מצלח (עציר)

החלטה

1. בפני עתירה לגילוי ראייה חסויה, עפ"י סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971.
2. נגד הנאשם מתנהל תיק המייחס לו שוד בחבורה, ביחד עם אחר, אימן זיד, נגדו הוגש כתב אישום ומתנהל הליך נפרד.
אימן זיד צפוי להעיד נגד הנאשם בשל תוכן אמרתו במשטרה, עליה, בין השאר, מבוסס כתב האישום.
3. נטען כי מצפיה בדיסק החקירה עולה שגרסתו הראשונית לא ייחסה לנאשם מעורבות בביצוע השוד. ברם, לאחר שהחוקר אמר לו אי אלו דברים, גרסתו השתנתה מן הקצה אל הקצה, הוא הודה בביצוע השוד והפליל את הנאשם.
4. הצפייה בדיסק נקטעה במספר מקומות, לגביהם הוצאה תעודת חסיון - ת/10, תעודה אשר במהלך הדיון בדלתיים סגורות הסתבר כי נפלה בה טעות, באשר היא אמורה לכלול את כל הקטע מעמ' 29 ש' 2 עד עמ' 32 ש' 37 ולא כפי שנרשם בתעודה, בסעיפים 1 ו - 2. ב"כ המאשימה תפעל לתיקון התעודה לאלתר.
5. בהיות זיד עד התביעה המרכזי ביקש ב"כ הנאשם לדעת מה הוביל לשינוי. טען כי יכול והדבר יאיר באור שונה את מניעיו וישפיע על מהימנות גרסתו.

במהלך הדיון הובהר שעתירה דומה הוגשה ע"י בא כוחו של אימן זיד והיא עתידה להתברר ביום 23.2.14. נטען, משכך, כי יש קושי לקבל את העובדה שאמרת העד יכול ותהיה גלויה במשפטו שלו אך

חסויה במשפט הנאשם, והדבר יורד לשורשו של עיוות הדין. נוכח כן, ראיתי להשהות ההחלטה עד להכרעה בעניינו של זיד.

בסופו של יום, העתירה בעניינו של זיד נדחתה. החלטה מהיום בבע"ח 14894-02-14.

6. ב"כ המאשימה הבהירה שהשניים נתפסו במונית אותה שדדו סמוך אחרי, בעקבות איתור חב' איתורן. לפיכך, עדותו של זיד אינה הראיה היחידה. הסבירה כי הדברים נבחנו על ידם בטרם הגשת כתב האישום ופעם נוספת בטרם הדין, ואין בקטעים שנחסו כדי לפגוע בהגנת הנאשם. כן אין סתירות בדבריו העשויות להועיל לנאשם.

7. לאחר שמיעת הצדדים התקיים דיון בדלתיים סגורות, במהלכו התקבל התמליל המלא ונשמע הסבר על שום מה נדרש היה, בנסיבות העניין, להוציא תעודת חסיון. התמליל הוחזר לידי ב"כ המאשימה ביום 23.2.14 לצורך הדיון בעניינו של זיד.

8. בהתאם לסעיף 45 לפקודת הראיות, המבחן לגילוי ראיה חסויה, כאשר ביהמ"ש מצא ".....כי הצורך לגלותה לשם עשיית צדק עדיף מן העניין שיש לא לגלותה".

הואיל וב"כ הנאשם מנוע מלבדוק בעצמו את ערכה הראייתי, נקבעה בחוק מסגרת פרוצדורלית, הכוללת ביקורת משולשת, ע"י מוציא התעודה, ע"י התביעה ולאחריה ע"י ביהמ"ש.

9. עפ"י המבחנים שנקבעו בפסיקה, די שמחומר החקירה עלול לעלות ספק סביר באשמת הנאשם כדי שיחשב חיוני. כך, בין באופן ישיר ובין באופן עקיף, ע"י כרסום משקל ראיות התביעה. כך גם מקום בו עשוי הוא לשמש תמיכה לראיות אחרות או "מנוף" לקיומה של חקירה נגדית ראויה.

לאחר קביעת משקל הראיה, על ביהמ"ש לאזנה אל מול הפגיעה בציבור, ואם הראשון גובר על השני יש לגלותה.

10. לגוף העניין, בעקבות ההסבר שניתן, המתיישב עם תוכן הדברים שנחסה, שוכנעתי כי אכן יש בגלוי המידע כדי לפגוע בעניין ציבורי חשוב, באשר, עלול הוא לסכן שלומם של בני אדם, לפגוע בשיתוף הפעולה של הציבור עם המשטרה, לחשוף שיטות עבודה ודרכי פעולה של המשטרה ולפגוע ביעילות פעולותיה, כפי המפורט בתעודת החיסיון.

11. מנגד, בשים לב לתוכן המידע, אין באי גילוי כדי לפגוע בהגנת הנאשם, והוא העיקר.

12. אשר על כן, העתירה נדחית.

13. ההחלטה תשלח אל הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשע"ד, 24 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.